

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

בעניין: (דיזנהויז יוניתורס נסיעות ותיירות) 1979

התובעת

ע"י ב"כ עוה"ד איריס ירדני ואח'

- נ ג ד -

1. הלל מסורת את אחי תיירות ונופש בע"מ

2. שוורץ טוביה

3. שוורץ עציון

הנתבעים

ע"י ב"כ עוה"ד אופיר בוכניק

פסק דין

רקע:

התובעת והנתבעת הינן שתי חברות העוסקות בתחום התיירות. בשנת 1997, החליטו שתי החברות על שיתוף פעולה ביניהן, בתחום התיירות ללקוחות דתיים – מסורתיים, כך שהנתבעת תשמש כמחלקת מסורת בתובעת.

שיתוף פעולה זה נשא פרי והתקיים עד לשנת 2004, ואז נתגלעו חילוקי דעות בין הצדדים, שהובילו את התובעת להגשת התובענה הכספית שבפניי, כנגד הנתבעת ומנהליה, בסכום כולל של 587,993 ₪.

הנתבעת מצידה סבורה, כי התובעת נותרה חייבת לה כספים בהתחשבות שביניהן, ובגין חובות אלו טוענת הנתבעת לקיזוז חובותיה לתובעת (ככל שכאלו קיימים), ובגין הפרשים המגיעים לה, הגישה תובענה כנגד התובעת (ת.א. 41881/07).

התובעת דיזנהויז יוניתורס נסיעות ותיירות (1979), הינה חברת העוסקת בתחום הנסיעות והתיירות (להלן: "דיזנהויז" או "התובעת").

הנתבעת 1, הלל מסורת את אחי תיירות ונופש בע"מ, גם היא חברה שעיקר עיסוקה בתחום התיירות (להלן: "הילל מסורת" או "הנתבעת").

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

כאמור, בשנת 1997 נחתם בין הצדדים הסכם לשיתוף פעולה, לפיו הוסכם כי סוכנות הנסיעות שהפעילה הנתבעת עד לאותה עת, תיכנס למשרדי דיזנהויז ותשמש כמחלקת מסורת בתובעת (להלן: "ההסכם" או "החוזה").

יש עוד להדגיש ולהאיר, כי בתחילה בתקופה הרלוונטית לתביעה, היה שמה של הנתבעת "את אחי תיירות ונופש בע"מ", ולאחר מכן שונה שמה, כאמור, להלל מסורת.

הנתבע 2, מר טוביה שוורץ, שימש בזמנים הרלוונטיים לתביעה כמנהלה בפועל של הנתבעת (להלן: "מר טוביה שוורץ" או "הנתבע 2"). הנתבע 3, מר עציון שוורץ, היה דירקטור ובעל מניות של הנתבעת (להלן: "מר עציון שוורץ" או "הנתבע 3").

הנתבעים 2 ו-3 ערבו שניהם יחד ולחוד, לכל התחייבויות הנתבעת כלפי התובעת.

בהסכם סוכם בין הצדדים כי הנתבעת תנהל את כל פעילותיה ממשרדי דיזנהויז וזו האחרונה תהייה זכאית לעמלה או לתמורה, כמפורט בהסכם.

ההסכם שנכרת בין הצדדים הסדיר, בין היתר, את ענייני דרך ניהול החשבונות שבין הצדדים, (סעיף 9 להסכם), ואת ענייני העמלות להן תהייה זכאית דיזנהויז (סעיף 10 להסכם), בגין הזמנות שיבוצעו על ידי הנתבעת.

סעיף 10 להסכם מחולק לשמונה סעיפי משנה, כאשר בכל אחד מסעיפי המשנה, מתוארת העמלה לה תהייה זכאית דיזנהויז בגין פעילות כזו או אחרת, שתעשה על ידי הנתבעת, ודרך חישוב העמלה.

הצדדים היו חלוקים ביניהם בעיקר בקשר לשאלות, בגין איזה פעילות זכאית דיזנהויז לעמלה, דרך חישוב העמלה, ובקשר לחיוב ושיוך של הוצאות, שהוצאו לצורך הפעילות המשותפת.

בסוף שנת 2004, הפסיקה הנתבעת את פעילותה במשרדי התובעת, ועם סיום הקשר, דרשה התובעת מהנתבעת לשלם לה כספים שלטענתה מגיעים לה מהנתבעת.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

מנגד היו כאמור לנתבעת טענות כספיות כנגד התובעת, והיא ביקשה טרם תשלום החוב הנטען ע"י התובעת, לבצע התחשבנות מסודרת, שבפועל לא התבצעה, ולפיכך הגישה התובעת תביעתה זו ומנגד הגישה הנתבעת כנגד התובעת תביעה (ת.א 41881/07) על הפרש הכספים המגיעים לה.

במהלך הדיון שבפניי, הגיעו הצדדים להסכמה, לפיה הוגשה לי ביום 13.1.08, רשימת מוסכמות ופולוגות, וסוכם בין הצדדים, כי בשלב הראשון ינתן פסק דין חלקי בו תוכרע שאלת החבות, הנובעת מהראיות שהוצגו בפניי, ובשאלות שמופיעות ברשימת המוסכמות והפולוגות.

לפי הסכמה זו, לאחר הכרעתי, ככל שיהיה צורך בבדיקה חשבונאית, יאפשר בית המשפט לצדדים למנות מומחה חשבונאי לצורך בדיקה שיבצע אותה בתוך 30 יום מיום מתן פסק הדין. לא יעלה בידי הצדדים למנות מומחה כאמור, ימנה בית המשפט מומחה שכזה, ומסקנות המומחה יועברו לבית המשפט למתן פסק דין סופי (להלן: "ההסדר הדיוני").

לאור חשיבותו של ההסדר הדיוני, לצורך הכרעתי, יובא להלן ההסדר ככתבו וכלשונו:

1. דו"ח גיול חובות נספח ד' למוצגי התובעת בסך 110,985.56 דולר ארה"ב מוסכם, למעט:
 - א. 19,961.65 דולר ארה"ב, בגין מלון נבוטל.
 - ב. 4,000 דולר ארה"ב, בגין פרשת טואף (טורקיה).
 לפיכך, נותר שנוי במחלוקת הסך של 23,961 דולר ארה"ב.
2. עמלה המגיעה לתובעת בגין השנים 2003-2004 - האם כגרסת התובעת סך של 50% עמלה על כרטיס ברוטו ו- 50 דולר ארה"ב לאדם לכל כרטיס נטו, או כגרסת הנתבעת 50% מעמלה בכרטיסי ברוטו ו- 50% מעמלה המקובלת בענף.
3. האם הנתבעת זכאית לעמלת יתר ו/או מחזור בשנים 2003-2004, אם כן באיזה שיעור? גובה עמלת יתר ומחזור בשנים 2003-2004 אינו שנוי במחלוקת.
4. הוצאות- האם הנתבעת חייבת לתובעים סך של 55,415 ₪ בגין הוצאות כמפורט בדו"ח חו"ז או סכום אחר?
5. יתרה בגין פיצוי נוסעים - האם עומד לחובת הנתבעת סך של 38,748 ₪ או כפי שטוענת הנתבעת סך 7,500 דולר ארה"ב (פחות מה ששולם).
6. שערי מטבע לא שנויים במחלוקת, מוצגי תביעה בתיק מוצגים ז' ו- ח'.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

7. סכום הנחות שקוּזז- סך של 1,103 דולר ארה"ב. גובה ההנחות לא שנויי במחלוקת אלא עצם הקיזוז.
8. סכום עמלת כרטיסי אשראי- חלקה של הנתבעת 2,501 דולר ארה"ב בשנים 2003-2004 אינו שנוי במחלוקת.
9. האם הנתבעת זכאית לקיזוז מחובה שכר עבודה של עובדת?
10. האם הנתבעת זכאית מהתובעת לסך של 34,255 דולר ארה"ב בגין טיולים מאורגנים בשנת 2000?
11. מוסכם כי לזכות הנתבעת יתרת זכות בשנת 2000. האם היא בסך 3,191 דולר ארה"ב כטענת התובעת, או 3,700 דולר ארה"ב כטענת הנתבעת? (להלן: "ההסדר").

ביום 4.2.08, הוסכם בין הצדדים כי ההכרעה בשלב זה, תינתן ללא הנמקה וככל שיהיה צורך ומי מהצדדים יעמוד על מתן הנמקות, אלה יינתנו בעת מתן פסק הדין הסופי.

דין

החוזה שנכרת בין דיזנהויז להלל מסורת

מההסדר הדיוני עולה, כי בין הצדדים נטושות מספר מחלוקות בהן אדון לפי סדר הופעתן בהסדר הדיוני.

בטרם אדון ואכריע בכל אחת מהמחלוקות, יש לדון ולהכריע בשאלה מרכזית ובסיסית, השזורה כחוט השני, בכל המחלוקות שבין הצדדים. שאלה זו הינה שאלת תקפותו או היקפו של ההסכם שנכרת בין הצדדים.

הנתבעת טענה בתוקף, כי ההסכם שנחתם בכתב בין הצדדים, הוא זה היחיד שקובע ומסדיר את הזכויות והחובות של הצדדים, ואילו התובעת סברה, כי בצד ההסכם, נכרתו בין הצדדים הסכמות בעל פה, או כי הסכמות קיימות שפורטו בהסכם, שונו בהסכמה או בדרך של התנהגות.

אני סבור, כי בדין טוענת הנתבעת, כי ההסכם אכן היווה את ההסכמה המרכזית שבין הצדדים "ורוחו" של ההסכם מבטאת נכונה את ההסכמות אליהן הגיעו הצדדים, אך במהלך התקופה בה

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

קיום ובוצע החוזה (כשבע שנים), אילו צים כאלה ואחרים, או פעילויות שנעשו ושהצדדים לא דאגו לפרטם או לצינם בהסכם, נעשו על ידי הצדדים, על פי הסכמות שבע"פ מפורשות או משתמעות, או בדרך של התנהגות.

כך למשל, ורק לדוגמא, ההסכם הסדיר וקבע, כי על הצדדים לבצע התחשבות מסודרת אחת לשישה חודשים. למרות האמור, לא מצאתי, כמעט באף אחד מהמועדים הרלוונטיים, כי נעשתה התחשבות כזו כל שישה חודשים, והצדדים ערכו את ההתחשבות מעת לעת, כפי שהם מצאו לנכון לגבי המועד, והנתבעת אף טוענת, כי בהתחשבות זו לא הסכימה התובעת להביא את מכלול הטענות של הנתבעת שתמיד נדחו על ידי התובעת למועד אחר. מכיוון שהנתבעת, לטענתה, הייתה תלויה בתובעת, הסכימו הנתבעים לדחות את ביצוע ההתחשבות השנתית, למועד מאוחר יותר.

אין ספק, כי זו רק אחת הדוגמאות ויש כאלה לא מעטות, בהם סטו הצדדים מהוראות ההסכם בהסכמה מפורשת או משתמעת ואין חשיבות לשאלת המניע שהביא לסטייה זו.

דוגמא נוספת, היא דרך ניהול החופשה שנעשתה במלון נובוטל, עליו עוד ידובר בהמשך. אך כבר עתה יש מקום להאיר ולהעיר, כי פעילות זו דרך ביצוע ההתחשבות מול הספק, ודרך ביצוע התשלום, אינם תואמים את הוראות ההסכם, אך מאידך ברור וגם בעיני זה עוד יפורט, כי פעילות זו שנעשתה, נעשתה בהסכמה מפורשת של שני הצדדים.

דוגמא נוספת לגבי הפער הקיים בין הצדדים בקשר לפרשנות החוזה, ניתן למצוא בדרך של "זרימת" הכספים במשולש שבין הלקוח – הנתבעת – התובעת.

בהסכם נקבעה דרך מסוימת להעברת כספים אלו, אך בפועל נהגו הצדדים מעת לעת בצורה שונה. לטענת הנתבעת, במהלך שנת 2003, הגיעו הדברים לידי כך שהתובעת נמנעה מלהעביר לנתבעת את הכספים המגיעים לה. וכדי למנוע קריסתה של הנתבעת, בהעדר תזרים מזומנים, נמנעה הנתבעת מלהעביר לתובעת את מלוא התקבולים, וזאת עד לביצוע התחשבות מסודרת איתה, אותה כאמור סירבה התובעת לבצע, לטענת הנתבעת.

בעניין זה התובעת טענה, כי ההסכמה שבין הצדדים הייתה כזו, שהנתבעת תנהל את פעילותה ממשרדי התובעת, תבצע הזמנות דרך מערך ההזמנות של התובעת, והתקבולים שיגיעו מהלקוחות

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

ישולמו ישירות לתובעת שתהייה זכאית לרווח שבתיק, לאחר ניכוי עמלת התובעת וההוצאות לפי ההסכם.

סעיף 9 להסכם קבע מפורשות, כי על הנתבעת להעביר לתובעת את הכספים שגבתה, ללא עיכוב, אך לא רק בשנת 2003 חרזה הנתבעת מהוראה זו, אלא שבשנת 2003 עשתה זאת בצורה בוטה יותר.

בדוגמה זו ברור, כי ניתן לראות בברור, סטייה נוספת מהוראות ההסכם, כאשר הנתבעת מודה כי הפסיקה להעביר כספים לתובעת כדי למנוע קריסתה. הסיבה לפעילות זו איננה גורעת מהמסקנה כי בכך הייתה סטייה מכוונת להוראות ההסכם, יהיו סיבותיה אשר יהיו.

הדוגמא הנוספת שבה לא נהגו הצדדים על פי ההסכם הכתוב, הנה סוגיית העמלה בגין כרטיסי נטו. גם בסוגיה זו אדון בהמשך, אך כבר עתה יש לומר כי התובעת גרסה שהוסכם כי היא זכאית לעמלה קבועה של \$50, ואילו הנתבעת סברה שהיא זכאית למחצית מהעמלה בפועל. מחד מודה התובעת, כי גרסתה לא עוגנה בהסכם, אך כך הובן וכך נהגו הצדדים בפועל, ומאידך הנתבעת לא כפרה בכך שכך נהגו הצדדים, אך טענה, כי היה זה רק במקרים חריגים, ואין להסיק מכך הסכמה שלה לשינוי שיטת חישוב העמלה.

הצדדים השקיעו מאמץ רב לשכנע אותי בגרסתם בעניין זה של עמלת כרטיסי הנטו, אך עיון בסיכומי התובעת (ס' 20-33) ובסיכומי הנתבעת (ס' 29-54), מלמד כי שני הצדדים מסכימים כי כל אחד מהם פירש את ההסכם בפועל בצורה שונה, ושניהם, לעיתים במודע, נהגו שלא על פיו או לפחות לא ככתבו וכלשונו בעניין חישוב העמלה.

בבוא בית המשפט לבחון את כוונת הצדדים העולה מתוך החוזה, עליו לבחון את מכלול ההסכמים, שנחתמו, וההסכמות אליהן הגיעו הצדדים, ומהם להקיש על כוונת הצדדים.

חוזה נכרת בכתב אך לעיתים הוא נכרת גם בהתנהגות ובמעשה כפי שהיה בענייננו. ההסכם שונה בהסכמה מפורשת בהסכמה בעל פה או בדרך של התנהגות. כללי הפרשנות חלים על חוזה כתוב כפי שהם חלים על הסכם שנעשה בעל פה או בהתנהגות.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

הגישה הפרשנית בסוגיית פרשנות חוזה בדרך כלל, היא כי "בעימות בין לשון החוזה לבין כוונת עושי – יד האחרונה על העליונה" (ג' שלו, דיני חוזים, מהדורה שניה, הוצאת דין, תשנ"ה, עמ' 303 וכן ד' פרידמן, נילי כהן, חוזים כרך א', הוצאת אבירם, עמ' 270), וכשאינן חוזה כתוב "לשון" החוזה שנכרת בעל פה או בדרך של התנהגות.

על פי גישה זו, אין פרשנותו של סעיף בחוזה מתמצית בבחינת משמעותן הלשונית של המילים, ובבוא בית המשפט לפרש חוזה, אל לו להיות כבול למובן המילולי של המילים, מקום שתכלית החוזה ונסיבות כריתתו מצביעים על כונה אחרת מזו העולה מהמילים בלבד (ע"א 4628/93 מדינת ישראל נ' אפרופים שיכון ויזום (1991) בע"מ, פ"ד מט' (2) 265; דנ"א 2485/95 אפרופים שיכון ויזום (1991) בע"מ נ' מדינת ישראל, דינים עליון, כרך נו' 348 והאזכורים שם). ע"א 3001/02 קופרשטוק מרים נ' הגב' שרה אשכנזי [פדאור (לא פורסם) 02 (6) 286].

מקום שהסכמות בעל פה נעשו לאחר כריתת החוזה והן מעוגנות גם בהתנהגות בפועל, יש לראות בכך שינוי להסכם הכתוב ויצירת הסכם חדש, שביטל את הוראת החוזה באותו העניין בעוד ששאר סעיפי החוזה, נשארו בעינם ויש לפרשם בהתאמה לאותו השינוי שהוסכם.

חוזה מתפרש על פי אומד דעתם של הצדדים. אומד דעת זה הוא המטרות, היעדים, האינטרסים והתכלית אשר הצדדים ביקשו במשותף להגשים. (ראה ע"א 4628/03 מדינת ישראל נ' אפרופים שיכון ויזום (1991), מט' 265).

התכלית הסובייקטיבית היא אומד דעתם של הצדדים – המטרות, האינטרסים והתכליות שהצדדים גמרו בלבם ונתנו לכך ביטוי חיצוני בהתנהגותם. באומד דעת זה עוסק סעיף 25 לחוק החוזים (חלק כללי), תשל"ג 1973. עם זאת אין להגביל את פירושו של החוזה אך לאמת המידה של אומד דעת הצדדים.

מקום שאומד הדעת הסובייקטיבי של אחד הצדדים שונה מזה של הצד השני, אין כל אפשרות לגבש אומד דעת סובייקטיבי משותף, והחוזה יפורש על פי תכליתו האובייקטיבית, דהיינו – המטרות, האינטרסים והתכליות שחוזה מסוג זה או מטיפוס החוזה שנכרת נועד להגשים ובמקרה שבפני מטרת שני הצדדים, הייתה לקדם את עסקי התיירות במגזר הדתי המסורתי, ומשיתוף פעולה זה אמורים שני הצדדים להפיק תועלת ורווח עליו הוסכם.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

התכלית האובייקטיבית מוסקת, מתוך אופייה ומהותה של העסקה שנקשרה בין הצדדים. היא נלמדת מסוג ההסכם והיא נקבעת על פי מבחן אובייקטיבי המושפע מעקרון תום הלב וממערכת הערכים שהוא מבטא ונגזרת משיקולים של היגיון ומשיקולי יעילות עסקית, או כלכלית או אחרת.

בדיקת המניע של הצדדים בשינוי החוזה וככלי לפרשנות ולבדיקת כוונת הצדדים, הינו לגיטימי, וגם הגיון צרוף ובריא במחזותינו, יכול לממש כלי כזה, ולכן סברתי כי מתוך הראיות שהוצגו בפניי, ניתן להסיק כי שני הצדדים רצו בעת ההתקשרות שביניהם, לחלק ברווחים ולא היה אף צד שהיה אמור לקחת סיכון והתחייבות בלתי סבירה ולא הגיונית. כך ומטעם זה לא קיבלתי עמדת התובעת כפי שעוד יפורט, כי הוסכם שהנתבעת תשלם לתובעת עמלה קבועה של \$50, ללא קשר לשאלה אם היה רווח או עמלה בכרטיס שכזה בכלל, ובפרט כזה ממנו ניתן לגזור מחצית עמלה בשיעור של \$50.

השאלה אם הנתבעת או התובעת הרוויחה או הפסידה מיישום החוזה הכתוב או מהשינוי שנעשו בו, או הפסידה מכך בסופו של יום, אינה שאלה רלבנטית לצורך הכרעה וקביעת תוכנו של החוזה, והיא משמשת רק לצורך בדיקת פרשנות כוונת הצדדים, תום ליבם ומהימנות עדיהם ותוך השימוש במבחן האובייקטיבי.

בין הצדדים הוסכם, לאחר כריתת החוזה, על שינויו ועל ביטול סעיפים שונים והוראות שבחוזה. הסכמה זו הייתה תולדה של הסכמת הצדדים [סעיף 24 לחוק החוזים (חלק כללי) תשל"ג – 1973].

הצדדים התקשרו ביניהם בהסכם הכתוב ובשינויים שנעשו בו בהסכמות בע"פ או בדרך של התנהגות, והם אלו שיצקו לתוכו את התוכן כפי שחפצו, כשהחליטו לשנותו (פרופ' גבריאל שלו בספרו דיני חוזים מהדורה שנייה בעמ' 26). השינויים והסתייגויות מהחוזה, לא היו תולדה של "טעות" אלא של הסכמה.

לאור האמור לעיל, הגעתי למסקנה כי ההסכם שנחתם בין הצדדים בשנת 97, הינו ההסכם המחייב שביניהם אך מבלי לגרוע ממנו, הגיעו הצדדים במהלך השנים להסכמות לסטות ממנו

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

בנקודה זו או אחרת, או שהגיעו להסכמות בקשר לפעילות שלא פורטה בו במפורש. הסכמה זו נעשתה במפורש או במשתמע, פעמים בעל פה, אך בעיקר וכאמור בדרך של התנהגות.

הפלוגתאות

בהתאם להסדר הדיוני, עליו לדון בכל אותן הפלוגתאות שנתרו במחלוקת בין הצדדים. בהסדר הדיוני אליו הגיעו הצדדים, הם הגיעו להסכמה, בדבר היקף החוב של הנתבעת לתובעת, למעט מספר חיובים בגינם קיימת מחלוקת וכן נותרה במחלוקת בקשר לדרך חישוב העמלה וזכות הנתבעת לקיזוזים.

על פי דוח הגיול, נותרה הנתבעת חייבת לתובעת סך של 110,985 דולר אשר מתוך סכום זה חלוקים הצדדים בקשר לשני חיובים:

החיוב בגין מלון נובוטל (19,961 דולר) והחיוב בגין **פרשת טואף** טורקיה (4,000 דולר).
בסך הכל המחלוקת בגין שני רכיבים אלה, מגיעה ל- 23,961 דולר, כאשר הנתבעת מודה בחובה בסך של 87,024 דולר, בכפוף לזכות הקיזוז לו היא טוענת.

חיוב מלון נובוטל (ס' 1 א' להסדר הדיוני)

בחודש אפריל 2004, ארגנה הנתבעת קבוצה לאירוח במלון נובוטל בים המלח. מאחר ופעילות זו הייתה במסגרת הפעילות המשותפת של הצדדים בדיונהוויז מסורת, כטענת התובעת, היו אמורים הצדדים לחלוק בעמלה לאחר ביצוע התשלום למלון ולאחר חישוב העמלה. בסופו של אותו מיזם, נותר חוב למלון ששולם ע"י התובעת ושתובעת את השבתו מהנתבעת.
בקשר להתחשבנות זו, התגלעה מחלוקת בין הצדדים, שכן הנתבעת טענה שהחוב הנטען על ידי התובעת ושנותר למלון נובוטל, אינו קשור אליה.

במהלך שמיעת הראיות הסתבר, כי חוב זה, ברובו מקורו בחיובים שחייב המלון את התובעת בגין מע"מ על שירותי אירוח, של אנשים שנכללו באותה קבוצה שהתארכה במלון ושהמע"מ בגינה לא שולם.

חלק מאותה קבוצה של אורחים היו תושבי חוץ, שהתשלום בגין שהותם במלון פטור ממע"מ, אך זאת רק כנגד ולאחר הצגת דרכון בר תוקף.

משלא הוצגו דרכונים שכאלה, חייב המלון במע"מ, ובגין חיוב זה ששולם על ידי התובעת נטושה המחלוקת בין הצדדים בקשר לשאלה על מי לשאת בו בפועל.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

לטענת הנתבעת, ההסכם שבין הצדדים עניינו בתיירות חוץ ובארגון קבוצות בתיירות פנים, כאשר ההתחשבות והעמלות שהגיעו לתובעת, היו אך ורק מתיירות החוץ ולא מתיירות הפנים ולכן בלאו הכי היא אינה נושאת בגין חיובים של פעילות התובעת בקשר לתיירות הפנים.

לטענת הנתבעת, במהלך תקופת ההסכם ארגנה הנתבעת קבוצות רבות לחגים או שבתות, כאשר במקרים אלו לא היה לתובעת כל קשר עם הפעילות וההסכמים הרלוונטיים, נחתמו בין הנתבעת לבין בתי המלון. במקרה זה, לטענת הנתבעת, ניסתה התובעת להתחיל ביוזמה של פעילות חדשה של ארגון מלוונות לחגים ובכלל זה, לחג הפסח הנדון. הנתבעים, שהיה להם ניסיון רב בתחום זה, אליו ביקשה התובעת להיכנס, התבקשו לסייע לתובעת בהוצאתו לפועל של המיזם ותו לא. משכך, ההסכם שנחתם עם המלון היה עם התובעת ולא עם הנתבעת, כאשר הנתבעת איננה מוזכרת בהסכם, ולחילופין טענה הנתבעת כי גם הסכום שנתבע על ידי התובעת בגין רכיב זה, איננו ברור ולא הוכח.

התובעת טענה מנגד, כי אכן היא חתמה על ההסכם עבור הנתבעת, שכן רק באמצעותו יכלה הנתבעת לבצע הזמנות, לאותה חופשה, כפי שאכן עשתה ולפיכך, החוב בגין מיזם זה, הוא חוב של הנתבעת בלבד.

לטענת התובעת, מצוין במספר מקומות בהסכם כי מי שמתקשר בהסכם הינו גוף שנקרא "דיזנהויז מסורתי" והכוונה הייתה לנתבעת, ביחוד כאשר עסקה זו נוהלה על ידה בפועל. בהסכם עם המלון נקבע, כי המחירים כוללים מע"מ ובעלי דרכון זר שיוצג, יהיו זכאים לפטור ממע"מ והנתבעת תזוכה מחיוב המע"מ. מכיוון שהמיזם היה מיזם של הנתבעת, הייתה היא אחראית להצגת הדרכונים ומשאלו לא הוצגו, עליה לשאת בגביית הסכום. ניסיונות הנתבעת להטיל אחריות זו על המלון, אין לה על מה שתסמוך, שכן הפעילות במלון עצמה וההתארגנות אל מול הנהלת המלון, היו של הנתבעת, של אנשיה, ללא קשר לתובעת. כאמור, רוב החוב עניינו בחיובי המע"מ, אך לא רק, שכן, לטענת התובעת התגלעו גם פערים בין המחיר ששולם למלון עם מע"מ ושהנתבעים העבירו לתובעת מאת הנופשים.

לאחר שמיעת העדויות, עיון בראיות ובדיקת טיעוני הצדדים, אני מגיע למסקנה, כי יש לחייב את הנתבעת בחיוב בגין מלון נבוטל. התובעת הוכיחה כי המלון עצמו הוזמן על ידי הנתבעת, כל

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

האורחים היו אורחים שהנתבעת התקשרה איתם, וגם עדי הנתבעת הודו, כי דיזנהויז מסורת, משמעו הפעילות המשותפת שנעשתה בין התובעת לנתבעת.

כל השוברים של המלון חתומים באישור של הגב' אפרת שוורץ, שהינה בתו של הנתבע 2 ואחותו של הנתבע 3, וברור שכל הארגון בשטח נעשה על ידי הנתבעת, באמצעות אנשיה. יתר על כן, כל ההתכתבות שבין הצדדים ועד להגשת התובענה, לא טענה הנתבעת כי היא כופרת בחוב זה.

הנתבעת היא זו שהתחייבה לשלם את המחיר, כולל מע"מ והיא אחראית לתשלום זה. התובעת שילמה במקום הנתבעת את החוב למלון ולכן היא זכאית להשבתו מהנתבעת. בין אם ההזמנה בוצעה על שם התובעת כדי שהנתבעת תהנה מתנאי אשראי נוחים יותר, ובין אם הדבר נעשה מטעמים פרקטיים, אין לכך חשיבות לעניין הקביעה, כי החוב הוא חוב של הנתבעת ולא של התובעת.

לא רק שמצאתי שיש מקום לחייב את הנתבעת בחוב זה, אלא אני קובע כי התובעת הוכיחה באמצעות עדייה וראיותיה את החוב עצמו. בסעיף 12 לסיכומיה מפרטת התובעת, בצורה ברורה, את הראיות לביסוס החוב, מהם עולה מספר החדרים שהוזמנו, מחירם, פירוט הלינות של תיירים וישראלים, כפי שהוגש על ידי המלון, חשבוניות של המלון, וטבלה מסכמת של התובעת.

מנגד הוצגו הזיכויים וההפחתות של המלון, ולפיכך אני קובע כי על הנתבעת לשלם לתובעת את הסך של 19,825 דולר.

טענתה של הנתבעת, כי יש להטיל את החוב לחילופין על המלון עצמו, שכן הוא חלק מאשכול החברות של התובעת, אין לה על מה שתסמוך. החובה להציג דרכון ולקבל את הפטור בגינו אינם של המלון, אלא של הסוכן, ובמקרה זה של הנתבעת, שביקשה בהתאם לראיות שהוצגו בפניי, שלא לעכב את תהליך קבלת אורחי המלון בחג ולמסור להם חדרים מבלי שהציגו את הדרכון. הנתבעת הייתה זו שפנתה למלון, כדי שזה אחרון יפנה לאורחים ויבקש ויזכיר להם, כי עליהם להציג דרכון, אחרת יחויבו. העובדה שהמלון נענה לפנייתה של הנתבעת, כדי לסייע לה, אין בכך כדי להטיל עליו את האחריות, מה עוד שהמלון אינו צד להליך זה, ולא ניתן לחייב את מי שאינו צד להליך, בחיוב כלשהו.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

לאור כל האמור לעיל, אני מורה כי בהתחשבות שבין הצדדים, לפי ההסדר הדיוני, תחויב הנתבעת בסך של 19,825 דולר.

פרשת טואף ויתרה בגין פיצוי לנוסעים (ס' 1 ב' וס' 5 להסדר הדיוני)

המחלוקת בקשר לחיוב זה, ענייניו בקשר לפיצוי שניתן לנוסעים אשר השתתפו בטיולים שארגנה הנתבעת (סעיף 1 ב' וס' 5 להסדר הדיוני, 4,000 דולר + 7,500 דולר). התובעת טענה, כי המדובר בעניין פיצוי שניתן לנוסעים, שהנתבעת הודתה כי בכל מקרה יש לחייבה בסכום של 7,500 דולר, וזאת מכוח סעיף 5 להסדר הדיוני. לעניין החיוב בפרשת טואף, טוענת התובעת כי סכום זה הינו סכום ההפרש בין הסכומים ששולמו לנוסעים, לבין הסכומים שהתקבלו מחברת הביטוח. אמנם התובעת מודה כי על פי הוראות הנתבעת, לא הועבר לספק בחו"ל תשלום בסך של 4,000 דולר עקב הפיצוי האמור ששולם, אך מאחר והנתבעת לא העבירה לתובעת סכום של 4,000 דולר בגין הרשמת הנוסעים לטיול, נוצר גרעון בסך של 4,000 דולר, אותו חייבת הנתבעת לתובעת שכן סכום זה שימש למימון הפיצוי.

הנתבעת טענה כי יש לדחות רכיב זה על הסף, בעניין פרשת טואף, שכן מדובר בהרחבת חזית אסורה, מאחר וסכום זה לא נכלל בכתב התביעה ולא בדו"ח הגיול שעליו נסמך כתב התביעה. לחלופין, טענו הנתבעים, כי גם לגופם של דברים, הם אינם חייבים לתובעת את הסכום הנתבע כאמור.

לטענת הנתבעת, התובעת החליטה על דעת עצמה (מבלי לשתף את הנתבעת) להגיע להסדר עם הלקוח ולפצותו בסכום שהנתבעת מעולם לא הסכימה לו, ולכן התובעת איננה רשאית לחייב אותה בגינו. ההחלטה לחייב את הנתבעת הינה החלטה חד צדדית, ללא הסכמה, ולכן אין מקום לחייבה, בייחוד לאור העובדה שהתובעת הייתה מודעת לדרישת הנתבעת, שלא לשלם לספק הטורקי, את הסך של 4,000 דולר, בגין הליקויים שהתגלו במהלך הטיול.

לעניין החיוב בסעיף 5 להסדר הדיוני – טענה הנתבעת כי הוא לא הוכח, וכי אינה חייבת בו. לטענתה, גם סכום זה לא נתנה הנתבעת הסכמתה לפיצוי שלו, ובמקרים אחרים, בהם הסכימה הנתבעת לפיצוי, נערך מסמך ובהעדרו, ניתן להיווכח כי לא הייתה הסכמה כזו.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

לאחר שעיינתי בראיות, הגעתי למסקנה, כי התובעת לא הוכיחה את רכיב התביעה כמפורט בסעיף 5 להסדר הדיוני, והסכום היחידי שבו יש לחייב את הנתבעת, הינו הסכום בו הודתה בהסדר הדיוני, בסך של 7,500 דולר, בהפחתת הסכום ששולם בפועל על ידי חברת הביטוח.

לעניין פרשת טואף, אני סבור כי התובעת הוכיחה תביעתה לגבי רכיב זה, אך לא הוכיחה את הנזק הנתבע בגין רכיב זה. אין מדובר בהרחבת חזית, שכן סכום זה נכלל בכתב התביעה, בסעיפים 28 ו-29 ב'. הסכום הנ"ל ששולם, היה על דעתה של הנתבעת, שלא רק שהייתה ערה לו וידעה עליו, אלא הורתה לתובעת שלא לשלם סכום זה לספק הטורקי, ובמקביל היא לא העבירה סכום זה לתובעת, ולכן, נוצרה לה יתרת חוב בגין אותו הסכום.

העובדה כי לא נחתם מסמך חתום על ידי הנתבעת, אין בה דבר לעניין ידיעתה או הסכמתה, די בכך שהיא הורתה שלא לשלם לספק הטורקי סכום זה, כדי להוות הסכמה והודאה מצידה כי היא קיים חוב לנוסע בגינו אין לשלם את אותו הסכום לספק הטורקי.

סעיף 13 לחוזה קבע מפורשות, כי על הנתבעת לשלם את הפיצוי שמשולם לנוסעים ואין בו תנאי מתלה, כי תשלום כזה נדרשת לו הסכמת הנתבעת.

לאור כל האמור לעיל, אני קובע כי היה מקום לחייב את הנתבעת בסכום זה של פרשת טואף, אך זאת, אך ורק אם התובעת הייתה מוכיחה שהיא שילמה סכום זה, לספק הטורקי, שכן אם היא לא שילמה, היא עשויה להתעשר שלא כדין, בגין רכיב זה, מאחר שמחד היא מקבלת החזר מהנתבעת, ומאידך, היא לא שילמה את אותו הסכום לספק הטורקי.

התובעת לא שילמה סכום זה לספק הטורקי ולכן אינו זכאית לו מהנתבעת. טענת התובעת כי הנתבעת לא העבירה לתובעת את הסכום של 4,000 דולר מהרשמת הנוסעים לטיול ובגין כך נוצר הגרעון בסך 4,000 דולר (סעיף 18 לסיכומים), לא הוכחה לי ולפיכך גם מטעם זה, אין מקום לחייב את הנתבעת בסכום זה.

עמלות בגין נוסעים בכרטיסי נטו (ס' 2 להסדר הדיוני)

בסעיף 2 להסדר הדיוני, נקבע בין הצדדים כי קיימת ביניהם מחלוקת, מהי העמלה המגיעה לתובעת, בגין השנים 2003 ו-2004.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

האם מגיע לתובעת 50% מעמלה על כרטיסי ברוטו ו- 50 דולר לאדם לכל כרטיס נטו – כגורסת התובעת.

או האם מגיע לתובעת 50% מעמלה בכרטיסי ברוטו ו- 50% מעמלה המקובלת בענף, בכרטיסי נטו- כגורסת הנתבעת.

התובעת טוענת, כי היא הייתה זכאית לקבל את התמורה והיא הייתה אמורה לקבל את כל התקבולים מכל הלקוחות אצלה באופן ישיר, והייתה אמורה לקזז את ההוצאות, ואת העמלה המגיעה לה ואת היתרה, להעביר לנתבעת.

מאחר והנתבעת חרגה מהוראות ההסכם, ולא העבירה כספים לתובעת מהלקוחות, אלא גבתה אותם במישרין, נותרה חייבת לתובעת כספים בעת עריכת ההתחשבויות בתום כל שנה.

שיטת ההתחשבויות בין הצדדים התבססה על שתיים:

האחת- בנסיעות בהם מחיר השירותים כלל עמלת ספק – התחלקו הצדדים בעמלות באופן שווה. השנייה- בנסיעות בהם מחיר השירותים היה נקוב במחיר נטו – לטענת התובעת, שילמה לה הנתבעת עמלה גבוהה בסך של 50 דולר לנוסע.

הצדדים חלוקים ביניהם בשאלה המרכזית, כיצד היה צריך לחייב את הנתבעת לעניין עמלת הנטו, ואם בעמלת הברוטו היה צריך לכלול גם את הרווח או העמלה שהיה לנתבעת בשירותי הקרקע.

לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים ועיינתי בראיות, הגעתי למסקנה כי לא הייתה כל הסכמה מפורשת או משתמעת, כי התובעת תהייה זכאית לעמלה בשיעור של 50 דולר, שכן היו מקרים בהם עמלה של 50 דולר, הינה עמלה גבוהה, אפילו יותר מהסכום לו היו זכאים שני הצדדים ביחד לקבל כעמלה. משמע, הנתבעת הייתה צריכה להוציא כספים מכיסה, כדי לשלם את עמלת התובעת, אם הייתה מתקבלת גרסת התובעת.

ההסכם קובע, בצורה פרטנית, מה שיעור העמלה שעל הנתבעת לשלם לתובעת, כאשר בכולם העמלה הינה חלק מעמלת הספק באותו הדוקט. מאידך וכפי שכבר ציינתי בכרטיסי הנטו לא נאמר דבר לעניין שיעור העמלה.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

פרשנות החוזה בהתאם לעקרונות ולהלכות שפורטו לעיל, מובילים אותי למסקנה, כי העיקרון הבסיסי שליווה את ההסכם בין הצדדים, קבע, כי שני הצדדים מתחלקים בעמלות בפועל מחברת התעופה ו/או מהקימעונאי, עקב הפעילות המשותפת. פעילות משותפת זו כללה גם מכירת כרטיסי טיסה וגם טיולים מאורגנים, ועקרון זה והסכמה זו צריכים לחול גם על כרטיסי הנטו.

מהעדויות ששמעתי למדתי, כי העמלה המקובלת הינה, בין 5 ל- 12 אחוז, ולפיכך אני קובע, כי העמלה בגין כרטיסי הנטו, תעמוד על 9% ומעמלה זו תהיה זכאית התובעת למחצית, משמע, ל- 4.5% ממחיר הכרטיס נטו.

עמלות יתר (ס' 3 להסדר הדיוני)

בסעיף 3 להסדר הדיוני, נותרה במחלוקת השאלה, האם הנתבעת זכאית לחלק מהעמלה בגין עמלות יתר המחזור, בשנים 2003 או 2004 ואם כן, באיזה שיעור.

התובעת טוענת, כי האמור בסעיף 10 להסכם הינו ברור, וכי הנתבעת אינה זכאית לעמלות יתר במחזור, אלא רק לעמלות בגין הטיול.

התובעת זיכתה את הנתבעת בעמלות אלה, בתקופה בה שילמה הנתבעת לתובעת 50 דולר עבור עמלת כרטיס נטו, ואם תקבל עתה הנתבעת את חלק מעמלת היתר או עמלת המחזור, מבלי שתחויב בתשלום 50 דולר, יופר האיזון והסיכום לפיו הוסכם בין הצדדים שהנתבעת מחד שילמה 50 דולר ומאידך קיבלה חלק יחסי בעמלות היתר.

הנתבעת טוענת כי היא זכאית לעמלות היתר והמחזור, ללא קשר לשאלת גובה העמלה שעליה לשלם לתובעת, בגין כרטיסי הנטו.

לאחר עיון בראיות ולאחר שמיעת העדויות, אני מגיע למסקנה כי אכן הנתבעת זכאית לעמלות יתר ולעמלות מחזור, באופן יחסי, כפי שהיא קיבלה עד לשנת 2003. ההסכם עצמו עוסק בעניין עמלה שמשלמת חברת התעופה בגין כרטיסי הטיסה, מבלי לסייג את נושא עמלות היתר או עמלות המחזור.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

רוח ההסכם הינה כזו, ששני הצדדים צריכים להתחלק בעמלות ואם קיימות עמלות יתר או עמלות מחזור בגין הכרטיסים שנרכשו עבור העסק המשותף של התובעת והנתבעת, הריי שהנתבעת זכאית למחצית העמלה בגין עמלת יתר או עמלת מחזור.

הוצאות (ס' 4 להסדר הדיוני)

הפלוגת המופיעה בס' 4 להסדר הדיוני עניינה בשאלה, האם הנתבעת חייבת לתובעת סך של 55,415 ₪ המפורטים בכרטיס החו"ז אצל התובעת או בסכום אחר. הנתבעת כפרה בחבותה בסכום זה. העד מטעם הנתבעת (מר עציון), כפר בתצהירו בחבות הנתבעת בסכום ההוצאות (ס' 122-138 לתצהיר), והתובעת בחקירתה הנגדית חקרה אותו רק לעניין ההוצאות הקשורות לערבות הבנקאית.

ההסכם שבין הצדדים קבע, כי הנתבעת תשתמש בשרותי המשרד של התובעת ונקבע מפורשות באילו הוצאות תחויב (ס' 10.2 וס' 8.1 להסכם).

לא מצאתי כי היה מקום או שהייתה עילה לחייב את הנתבעת בהוצאות כמו בולים, כרטיסי ברכה, מוניות, שליחויות, כרטיס זיכרון למחשב, הוצאות פרסום בגין בית ספר לתיירות של התובעת וכד'.

גם לעניין הוצאות הערבות הבנקאית, שהוצאה למשרד החינוך, לא מצאתי כי יש לחייב את הנתבעת במלוא הסכום. לטענת הנתבעת (שלא נסתרה) הערבות שימשה את התובעת ביחסיה עם משרד החינוך, לכלל פעילותה וסניפיה בפריסה ארצית, כשכל סניף היה יכול להוציא משלחות לפולין, וערבות זו שימשה כבטוחה למשרד החינוך. לאור האמור, לאור חקירתו של מר עציון ועל סמך הערכה ואומדנה, אני קובע כי יש לחייב את הנתבעת אך ורק בסכום יחסי לעניין הוצאות הערבות בסך של 6,333 ₪.

הנחות (ס' 7 להסדר הדיוני)

בסעיף 7 להסדר הדיוני, נותרה במחלוקת השאלה, האם ניתן לקזז מהנתבעת את ההנחות שנתה לנוסעים, בסך של 1,103 דולר.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

הנתבעים נתנו הנחות לנוסעים בסכום של 1,103 דולר. במשך כל תקופת ההתקשרות קוזזו מהנתבעת בפועל הנחות שנתנה, ומשום מה, הנתבעת תובעת החזר ההנחות רק מהשנים 2003 ו-2004.

ההסכם שבין הצדדים קבע, כי מסך כל התקבולים שמתקבלים, מופחתות ההוצאות וכן עמלת התובעת והיתרה היא זו שעוברת לנתבעת. לפיכך, ככל שניתנה הנחה על ידי הנתבעים לנוסעים, ומבלי שהתקבלה הסכמה מפורשת של התובעת למתן ההנחה, על הנתבעת לשאת בהנחה זו.

עמלת התובעת, אמנם אינה נובעת מסכום קבוע שנקבע בין הצדדים או ממחיר קבוע, והיא פועל יוצא של העמלות שהתקבלו בפועל, אך בכל מקרה בו החליטה הנתבעת ליתן הנחות ללקוח והדבר לא נעשה בהסכמה מפורשת של התובעת, הרי שהנתבעת כלכלה את מעשייה והחליטה ממניעיה לתת הנחה זו, ולפיכך עליה לשאת בה.

קיצוץ הוצאות הפקידה (ס' 9 להסדר הדינוני)

בסעיף 9 להסדר הדינוני נותרה במחלוקת השאלה, האם הנתבעת זכאית לקיזו לחובה את שכר עבודתה של הפקידה.

הנתבעים טענו, כי הם זכאים לקיזו סך של 384,000 ש"ח, כתוצאה מנזקים ואי נוחות וכתוצאה מאי העמדת פקידה.

הנתבעת ביססה טענה זו על פי סעיף 8.2 להסכם, בו נקבע כי על התובעת להעמיד פקידה אחראית, אשר תבצע הזמנות בכרטיסי טיסה.

לטענת הנתבעת, התובעת לא עמדה בהתחייבויותיה והיא נאלצה להעסיק פקידה נוספת שתבצע את העבודה, במקום העובדת של התובעת ולכן הינה זכאית להחזר מהתובעת, בגין עלות העסקת העובדת.

התובעת טענה כי אם היא הייתה מעמידה פקידה לעניין הכרטוס, הרי עלותה הייתה צריכה להיות מנוכה משכר הנתבעת, ולכן, ההנחה הבסיסית של הנתבעת, כי היא זכאית לקיזו את עלות העובדת, הינה מוטעית.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

כמו כן טענה התובעת, כי העובדת שלכאורה הועסקה במקום עובדת דיזנהויז, בלאו הכי עבדה אצל הנתבעת, ללא שום קשר, לעניין הכרטוס וכי לא הוכח בכל מקרה, כי עובדת כלשהי עסקה בעיקר או רק בעניין הכרטוס.

לאחר שמיעת העדויות ועיון בראיות, מצאתי, כי אכן הייתה חובה של דיזנהויז להעמיד עובדת שכזו, אלא שפקידה כזו הייתה צריכה, לכל היתר, לעמוד מול אחי לבצוע ההזמנות (ס' 8.1 – 8.2 להסכם), ולא להפוך לפקידה שהועסקה במשרה מלאה בענייני הלל מסורת. פקידה זו הייתה צריכה לסייע במידת הצורך, ובכל מקרה עלותה הייתה צריכה להיות מוטלת על הנתבעת ולהיות מנוכה מתקבוליה (ס' 10.2.2 להסכם) ולא על התובעת. הצדדים הסכימו במפורש או במשתמע, לוותר על העסקתה של עובדת זו, מבלי קשר לשאלה מי נושא בעלות שכרה. כשהיה צורך בסיוע בעניין כרטוס, העובדת סולי עזרה לנתבעת ובלאו הכי לא הייתה כל עלות נוספת לנתבעת, בגין העסקה של עובדת כזו.

הנתבעת אמנם בעבר הרחוק, העלתה בלשון רפה את עניין הפקידה (מכתב מיום 12.4.98 ו- 12.5.02) אך מאידך, בסוף תקופת העבודה המשותפת, כשפרטה התובעת דרישותיה בקשר לסיום פעילות המשותפת, מכתב מיום 12.2.04, לא צוין עניין החוב של הפקידה, לא במישרין ולא בעקיפין ומהעדויות ששמעתי, לא הופיע במאזני הנתבעת חוב של התובעת, בגין עובדת שכזו. **משכך, אני מגיע למסקנה כי אין לחייב את התובעת בסכום זה.**

קיזוז תשלומים בגין טיולים מאורגנים (ס' 10 להסדר הדיוני)

בסעיף 10 להסדר, נותרה פלוגתא במחלוקת בין הצדדים, האם הנתבעת זכאית לסך של 34,255 דולר, מהתובעת, בגין טיולים מאורגנים בשנת 2000.

הנתבעת טענה, כי היא זכאית לתמורה בגין העבודה המשותפת, אותה ביצעו עם התובעת במסגרת חוברת הטיולים בשנת 2000.

החוברת הוצגה לבית המשפט, והוגש פירוט של כל הטיולים שבוצעו. כמו כן הציגה הנתבעת חשבונית שהוצאה בגין המיזם המשותף. חשבונית זו נמסרה לגב' רחל לוי ולמר בראון, והיא לא שולמה.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

התובעת טענה, כי הנתבעת לא טרחה לפרט את מקור החיוב, ואת דרך חישובו, ולא הגישה כל הסכם, לעניין פעילות זו, שנכרת בין הצדדים.

אין חולק, כי הנתבעת הציגה חשבונית שהוצאה על הסך הנ"ל לדיזנהויז שירותי נסיעות ותיירות בע"מ, אך חשבונית זו עוררה לא מעט תמיהות, שכן הסתבר, כי היא כלל ועיקר לא הוצאה במועד הנקוב בה. הוכח, כי היא הוצאה מפנקס חשבונית מס שאינו בסדר המועדים הרלוונטיים וכי שיעורי המע"מ ושער הדולר הנקובים בחשבונית, תואמים לאלו שהיו בשנת 2003 ולא אלה שהיו בשנת 2001, כפי שמופיע בחשבונית.

מהראיות שבפניי, מתעורר ספק אם חשבונית זו בכלל נמסרה. בנוסף, כלל לא ברור ולא הוכח, כיצד חישבה הנתבעת את העמלות הכלולות באותה חשבונית, אילו טיולים וכמה נכללים בה, כמה מטיילים השתתפו ואיזה שיעור עמלה חושב לעניין זה. יש לציין רק לעניין זה כי בשנים עברו, נעשה התחשבנות בין הצדדים ובתום כל שנה, נעשה גמר חשבון וכך גם לגבי שנת 2000, שנה בה לכאורה, נוצרה הזכות והעילה לסכום זה (נספח י"ז ו- י"ח למוצגי התובעת).

לאור כל האמור, נדחית דרישת הנתבעת מזכאות בגין הטיולים לשנת 2000.

יתרת הזכות של הנתבעת לשנת 2000 (ס' 11 להסדר הדיוני)

מחלוקת זו, שעניינה בשאלה האם הזיכוי של הנתבעת לשנת 2000, יעמוד על ס' של \$3,700 או על סך של \$3,191, משמע פער של \$609.

הריני קובע כי הנתבעת תהייה זכאית לזיכוי של \$3,700 לשנת 2000.

סוף דבר

לאור הוראות ההסדר הדיוני, יערכו הצדדים התחשבנות על סמך הכרעותיי, במישרין או באמצעות מומחה חשבונאי בתוך 30 יום.

בתי-המשפט

א 055071/05

בית משפט השלום תל אביב-יפו

תאריך: 13/11/2008

לפני: כב' השופט שינמן יעקב

לא יעלה בידי הצדדים לסיים את ההתחשבות או להגיע להסכמה בדבר המומחה, יוכלו לפנות לביהמ"ש בתוך 30 יום מהיום על מנת שימונה מומחה כאמור.

בנסיבות העניין ומאחר ושני הצדדים כאחד, לא דאגו להעלות על הכתב את השינויים וההסכמות החדשות שלא הופיעו בהסכם, ומאחר והשתכנעתי בשלב זה, כי הויכוח הכספי בעיקרו נבע באשמת שני הצדדים, לא מצאתי בשלב זה להשית הוצאות או לחייב בשכ"ט, ואני קובע כי כל צד ישא בהוצאותיו.

לא תוגש בקשה למינוי מומחה או לא תוגש בקשה ע"י הצדדים למתן פסק"ד סופי או פסיקתא, בתוך 45 יום, יהיה פסק דין זה סופי על כל המשתמע מכך.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ט"ו בחשון, תשס"ט (13 בנובמבר 2008), בהעדר הצדדים.

יעקב שינמן, שופט

קלדנית/ שרית. ס